

**METJU
RAJLI**

**SEDAM
SVETSKIH
ČUDA**

Preveo
Srđan Ladičorbić

Laguna

Naslov originala

Matthew Reilly

SEVEN ANCIENT WONDERS

Copyright © Karanadon Entertainment Pty Ltd 2005

First published 2005 by Macmillan an imprint of Pan

Macmillan Australia Pty Limited, Sydney

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Natali

Takođe od Metjua Rajlija

LEDENA STANICA

HRAM

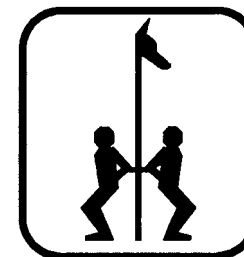
TAKMIČENJE

OBLAST BROJ 7

STRAŠILO

VOZAČ HOVER-VOZILA

PAKLENO OSTRVO (ZA KNJIGE UŽIVO, 2005)

U drevna vremena, na vrhu Velike piramide u Gizi, stajao je veličanstveni *Ugaoni kamen* sačinjen od zlata.

Ugaoni kamen nestao je u starom veku.

„SKUP ČUDA IZ ČITAVOG SVETA“

Ovo je naslov zbirke dokumenata koju je napisao Kalimah iz Kirene,* glavni bibliotekar Aleksandrijskog muzeja, izgubljene kada je čuvena Aleksandrijska biblioteka uništena 48. godine pre naše ere.

„DRHTITE OD STRAHA I ZAPOMAŽITE U OČAJANJU,
VI BEDNI SMRTNICI,
JER ONO ŠTO DAJE OGROMNU MOĆ
TAKOĐE JE I UZIMA.
IZ STRAHA JE BENBEN KAMEN PREMEŠTEN
U SVETO MESTO
NA SVETOJ ZEMLJI, NA SVETOM VRHU,
U ROKU OD SEDAM SUNČEVIH ZALAZAKA
OD POJAVE RAOVOG PROROKA,
KADA SUNCE SEDMOG DANA DOSTIGNE NAJVIŠU TAČKU,
VATRE RAOVOG NEUMOLJIVOG UNIŠTITELJA
SVE ĆE NAS PROGUTATI.“

4.500 godina star hijeroglifni zapis pronađen na vrhu
Velike piramide u Gizi,
na mestu gde je nekada stajao *Ugaoni kamen*.

„IMAO SAM NEOGRANIČENU MOĆ I POSMATRAO JE
PA STOGA ZNAM NEŠTO.
ONA LJUDE DOVODI DO LUDILA.“

Aleksandar Veliki

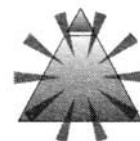
* *Kirena*, antički grad na području današnje Libije. (Prim. prev.)

PRVA MISIJA KOLOS SA RODOSA

SUDAN
14. MART 2006.
6 DANA PRE TARTARA*

* *Tartar*, božanstvo iz grčke mitologije, ali i personifikacija najmračnijeg i najdubljeg dela podzemnog sveta; jedan od brojnih sinonima za pakao; takođe predstavlja prvopostojeću *stvar* iz koje su nastali svetlost i svemir. (Prim. prev.)

NAJVEĆA STATUA U ISTORIJI

Uzdizao se poput boga iznad ulaza u luku Mitraki, glavnu luku ostrvske države Rodos, gotovo isto kao što se Kip slobode danas uzdiže u Njujorku.

Završen 282. godine pre naše ere, nakon dvanaest godina izgradnje, Kolos sa Rodosa bio je najviša bronzana statua ikada sagrađena. Sa zapanjujuća trideset tri i po metra visine, delovao je veće čak i od najvećeg broda koji je tuda prošao.

Oblikovan je prema liku grčkog boga Sunca, Helija – mišićav i snažan, nosio je krunu od maslinovog lišća i ogrlicu s ogromnim zlatnim medaljonima, a u desnoj ruci držao je visoko podignutu zapaljenu baklju.

Stručnjaci i dalje raspravljaju da li je ogromna statua opkoravila ulaz u luku ili je stajala na završetku dugačkog kamenog nasipa koji je činio jednu njenu obalu. U svakom slučaju, Kolos je u svoje vreme predstavljao veličanstven prizor.

Začudojuće, iako su ga Rođani sagrađili u čast pobede nad Antigonidima* (koji su punih godinu dana bezuspešno opsedali ostrvo Rodos), gradnju statue platio je Egipat – to su zapravo učinili dva egipatska faraona: Ptolemej I i njegov sin, Ptolemej II.

* *Antigonidi*, Antigonidska dinastija bila je dinastija makedonskih kraljeva, koja je vladala od 294. do 168. godine pre naše ere. (Prim. prev.)

Međutim, dok je *čoveku* trebalo dvanaest godina da podigne Kolosa sa Rodosa, *prirodi* je trebalo pedeset šest godina da ga sruši.

Kada je ogromna statua teško oštećena u zemljotresu 226. godine pre naše ere, ponovo se Egipat ponudio da je popravi: ovog puta novi faraon, Ptolemej III. Izgledalo je kao da Kolos više znači Egipćanima nego Rođanima.

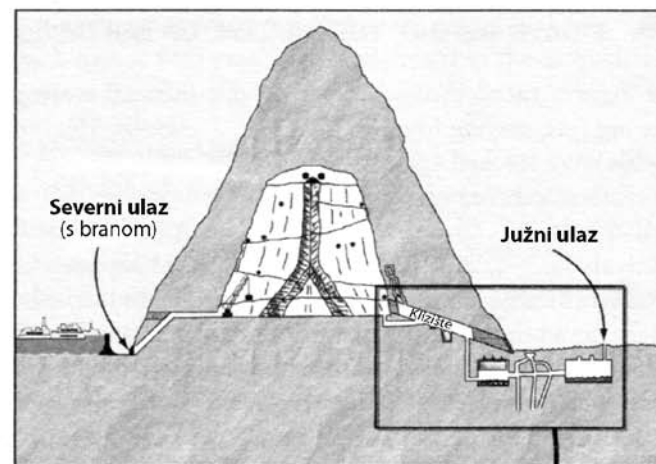
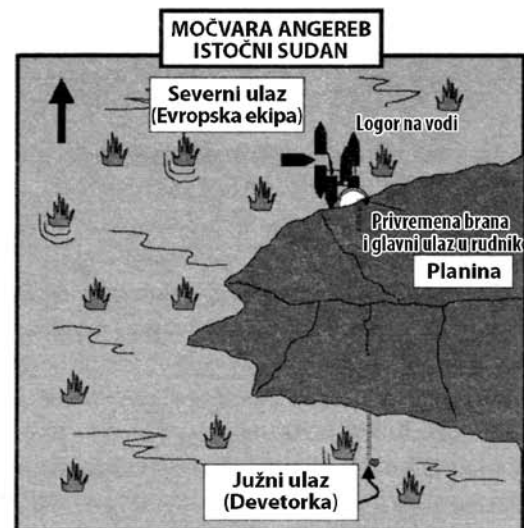
Plašeći se bogova koji su ga oborili, Rođani su odbili ponudu Ptolemeja III da obnovi Kolosa, pa je ostatak statue ostavljen da leži u ruševinama skoro devetsto godina – sve do 654. godine naše ere, kada su je arapski osvajači razbili i prodali njene delove.

Još uvek postoji jedna tajanstvena zabeleška.

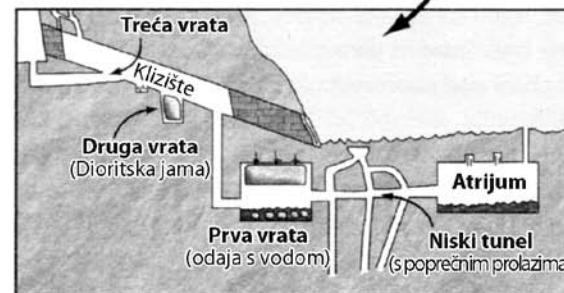
Nedelju dana nakon što su Rođani odbili ponudu Ptolemeja III da ponovo usprave Kolosa, nestala je pet metara dugačka *glava* srušene gigantske statue.

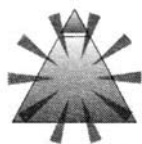
Rođani su oduvek sumnjali da je odneta na egipatskoj teretnoj barci koja je napustila Rodos ranije te nedelje.

Glava Kolosa sa Rodosa nikada više nije viđena.

JUŽNI ULAZ

**MOČVARA ANGEREB
PODNOŽJE ETIOPSKIH PLANINA
OBLAST KASALA, ISTOČNI SUDAN
14. MART 2006, 16:55
6 DANA PRE DOLASKA TARTARA**

Devet prilika trčalo je kroz močvaru krcatu krokodilima, trudeći se da ostanu neprimećeni.

Šanse su u velikoj meri bile protiv njih.

Njihovi protivnici brojali su više od dvesta ljudi.

Njih je bilo svega devet.

Njihovi protivnici imali su veliku logističku i tehničku podršku: helikoptere, osvetljenje za noćne radove i sve vrste čamaca – borbene, komunikacione i čamce s kućicama, tri džinovske barke s viljuškarima za otkopavanje zemlje – a tu čak nije ni spomenuta privremena brana koju su sagradili.

Devetorka je nosila samo ono što će im biti potrebno u rudniku.

A sada je – *Devetorka* je to upravo otkrila – i *treća* grupa bila na putu za planinu, blizu iza njih, mnogo veća i opasnija grupa od trenutnih protivnika koji su već bili dovoljno opasni.

Prema svim merilima, bio je to beznadežan slučaj – s neprijateljem i ispred i iza njih – ali je *Devetorka* ipak i dalje trčala.

Zato što su morali.

Bili su poslednji pokušaj.

Poslednje bacanje kockice.

Bili su jedina preostala nada male grupe država koje su predstavljali.

* * *

Njihovi trenutni protivnici – savez nekoliko evropskih država – pre dva dana su pronašli severni ulaz u rudnik i sada su prilično isprednjačili u njegovoj mreži tunelâ.

Radio poruka koju su presreli pre sat vremena otkrila im je da su ove multievropske snage – koje su činili francuski vojnici, nemački inženjeri i italijanski vođa misije – upravo stigle do poslednje ulazne zamke na svojoj strani rudnika. Kada se probiju pored nje, naći će se unutar same *Velike pećine*.

Brzo su napredovali.

Što je značilo da su dobro upoznati s teškoćama otkrivenim unutar rudnika.

Smrtonosne teškoće.

Zamke.

Međutim, napredovanje Evropljana nije bilo bez ikakvih gubitaka: prvog dana, tri člana njihove prethodnice umrla su groznom smrću u jednoj zamki. Ali vođa evropske ekspedicije – jezuitski sveštenik iz Vatikana po imenu Francisko del Pjero – nije dozvolio da ga njihova smrt uspori.

Odlučan, nezaustavljiv i potpuno lišen emocija, Del Pjero je od svojih ljudi zahtevao dalje napredovanje. Uzimajući u obzir šta je u pitanju, smrti su bile prihvatljiv gubitak.

Devetorka se i dalje probijala kroz močvaru na južnoj strani planine, kisnući sagnutih glava, šljapkajući nogama po blatu.

Trčali su poput vojnika – pognuto i brzo, održavajući ravnotežu i s ciljem – saginjući se ispod granja, preskačući blatišta, ostajući uvek u jednom komadu.

U rukama su držali puške: *MP-7*, *M-16* i *štajer-AUG*. U butnim futrolama su im se nalazili pištolji svih vrsta.

Na leđima su nosili rance različitih veličina, ispunjene konopcima, opremom za penjanje i neobičnim čeličnim podupiračima.

Iznad njih, vrhove drveća elegantno je preletala mala ptica.

Sedam članova *Devetorke* zaista su bili vojnici – pripadnici jedinica za brze intervencije i specijalnih snaga, svi iz različitih zemalja.

Preostala dva člana bili su civili, od kojih je stariji bio šezdesetpetogodišnji profesor s dugom bradom po imenu Maksimilijan, kraće Maks, T. Eper, nadimak: *Čarobnjak*.

Sedam vojnika iz ekipe imalo je nešto žešće nadimke: *Lovac*, *Veštac*, *Strelac*, *Krvava Meri*, *Saladin*,* *Matador* i *Revolveraš*.

Međutim, čudno je bilo to što su na ovoj misiji svi dobili nova šifrovana imena: *Drvoseča*, *Pahulja*, *Izduženi*, *Princeza Zoi*, *Vini Pu*, *Šeprtlja* i *Klempavi*.

Promenjeni nadimci bili su delo devetog člana ekipe: desetogodišnje devojčice.

* *Saladin* (pravo ime Salah-ad-Din Jusuf, 1138-1193), poreklom Kurd, muslimanski vojskovođa, a kasnije egipatski i sirijski sultan, osnivač dinastije Ejubida; istorija ga pamti kao čoveka koji je zauzeo Jerusalim, porazivši krstaše, što je dovelo do Trećeg krstaškog rata. (Prim. prev.)

Planina kojoj su se približavali bila je poslednja u dugačkom nizu vrhova koji su se završavali blizu sudansko-etioipske granice.

Dole kroz ove planine, iz Etiopije ka Sudanu, teče reka Angeleb. Vode ove reke nakratko se zaustavljaju u močvari pre nego što nastave dalje u Sudan gde se na kraju ulivaju u Nil.

Glavni stanovnik močvare je *Crocodylus niloticus*, ozloglašeni nilski krokodil. Dostižući dužine i do šest metara, nilski krokodil poznat je po svojoj veličini, drskoj lukavosti, kao i svirepim napadima. Ova vrsta krokodila je svetski rekord po broju pojedenih ljudi, jer ih svake godine ubije više od trista.

Dok se *Devetorka* približavala planini s juga, njihovi evropski protivnici podigli su vojnu bazu na severnoj strani, bazu koja je ličila na pravi plutajući grad.

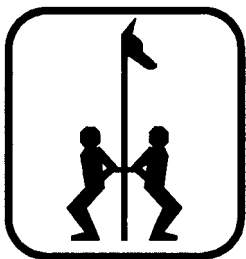
Komandni čamci, čamci s namirnicama, čamci-barake i topovnjače, mala flota bila je povezana mrežom plutajućih mostova i okrenuta prema središnjoj tački njihovog delovanja: ogromnoj vodootpornoj komori sagrađenoj uz severnu stranu planine.

Bilo je to, mora se priznati, inženjersko remek-delo: sto metara dugačka, dvanaest metara visoka, nakrivljena brana koja je zadržavala vodu iz močvare da bi se pokazao četvrtasti

kameni ulaz uklesan u podnožje planine, dvanaest metara *ispod* nivoa vode.

Umetnički rad na kamenom ulazu bio je izvanredan.

Egipatski hijeroglifi pokrivali su svaki delić njegovog okvira – ipak, počasno mesto, u samom centru gornje kamene grede koja se nadnosila nad ulazom, zauzimao je hijeroglif često pronalažen po faraonskim grobnicama u Egiptu:

Dve figure vezane za motku na čijem vrhu se nalazi šakalova glava Anubisa, egipatskog boga podzemnog sveta.

Takva sudbina čekala je pljačkaše grobova posle smrti – večno robovanje Anubisu. Nimalo prijatan način da se provede večnost.

Poruka je bila jasna: ne ulazite.

Unutar planine nalazio se drevni rudnik iskopan za vreme vladavine Ptolemeja I, oko 300. godine pre naše ere.

Tokom zlatnog doba Egipta, Sudan je bio poznat kao „Nubija“, naziv izveden od egipatske reči za zlato: *nub*.

Nubija: *Zemlja zlata*.

Nubija je zaista to i bila, izvor iz koga su drevni Egipćani uzimali zlato za svoje brojne hramove i dragocenosti.

Spisi pronađeni u Aleksandriji otkrili su da je ovom rudniku ponestalo zlata sedamdeset godina posle otvaranja, nakon čega je dobio drugi život kao kamenolom za retku vrstu kamena zvanog diorit. Kada je iz njega iscrpljen i diorit – oko 226.

godine pre naše ere – faraon Ptolemej III odlučio je da rudnik upotrebi za posebnu svrhu.

U tom cilju, tamo je poslao svog najboljeg arhitektu – Imhotepa V – i silu od dve hiljade ljudi.

Oni su u potpunoj tajnosti radili na projektu pune tri godine.